

1

Lily zag hem al zitten, in het zonnetje voor de Star Inn. Ze parkeerde de bestelbus voor Goldstone House, naast de pub. Toen Dan haar ook zag zwaaide hij, en net als anders kreeg ze even een steek in haar buik. Hij had gewoon iets, iets zwoels, zoals hij daar zat, met zijn lange benen uitgestrekt voor zich en zijn hoofd een beetje schuin terwijl hij in zijn mobieltje praatte en lachte om iets wat er was gezegd.

Maar die steek betekende niets, dat wist Lily best. Het was een pavlovreactie, een gewoonte die in de loop der jaren was ingesleten, enkel en alleen omdat Dan Rafferty zo aantrekkelijk was. Maar omdat hij wist dat hij aantrekkelijk was en daar ook altijd schaamteloos gebruik van maakte, zou ze het gelukkig niet in haar hoofd halen om ook maar een seconde te overwegen iets met hem te beginnen.

Dus was ze veilig.

‘Lily, Lily.’ Dan schoof zijn zonnebril omhoog en keek haar lachend aan toen ze uitstapte. ‘Het leukste meisje van de wereld.’

Kijk, dat bedoelde ze nou. ‘En jij bent de irritantste jongen.’

‘Ik ben geen jongen. Ik ben een man.’

Hij was zevenentwintig, twee jaar ouder dan zij. Technisch gezien was hij dan misschien wel een man, maar als je elkaar al van kinds af aan kende, klonk ‘man’ op de een of andere manier gewoon raar.

‘Je hebt nog kikkerdril in mijn capuchon gestopt,’ zei ze. ‘Dus voor mij zul je altijd een jongen blijven. Waar staat je auto trouwens?’

‘In Chipping Norton.’ Dan had haar een appje gestuurd met de vraag of ze hem naar zijn auto kon rijden.

‘Waarom staat hij daar?’ Alsof ze dat niet kon raden.

‘Laten we het daar maar niet over hebben. De gebruikelijke reden. Goede wijn en foute vrouwen. Nou ja, één foute vrouw die schaamteloos misbruik van me heeft gemaakt.’ Hij gebaarde naar de nog volle kop koffie voor hem. ‘Heb je erg veel haast of zal ik ook iets voor jou bestellen?’

Lily keek op haar horloge. Het was tien voor halfzeven. Ze had vanmiddag een tafel met een marmeren blad en drie victoriaanse schoorsteenpotten bezorgd bij een klant in Chippenham, maar nu had ze vrij.

‘Oké dan, doe maar een cola.’ Nadat ze bij hem aan tafel was gaan zitten, plukte ze haar plakkerige t-shirt van haar schouderbladen en wapperde wat met de voorkant van het shirt voor koelte, terwijl Dan binnen haar drankje ging bestellen.

Toen hij terugkwam pakte ze het glas van hem aan en zei: ‘Leuker, dank je. Waarom kon Patsy je trouwens niet even naar je auto brengen?’

‘Ze is er niet. Ze heeft een date. Met een mysterieuze man die ze via internet heeft leren kennen.’

Lily schoot overeind. ‘O, hoe is hij?’

‘Geen idee.’ Dan haalde zijn schouders op. ‘Daarom zei ik ook dat hij mysterieus was. Ze wil hem niet aan me voorstellen.’

‘Nou, dat kan ik haar niet kwalijk nemen, na wat er met die vorige man uit Chepstow is gebeurd.’

‘Welshe William.’ Hij haalde weer zijn schouders op. ‘Daar kon ik niks aan doen. Hij wilde per se armpje drukken. Hij wilde gewoon indruk maken, laten zien hoe sterk hij was.’

‘Je had hem toch kunnen laten winnen?’ zei ze.

Hij keek haar vol afschuw aan. ‘Waarom? Het was een malloot. Patsy had nooit iets met zo’n man gewild.’

Wat ook weer waar was. Nou ja, misschien dat deze nieuwe een verbetering was. Lily liet de ijsblokjes ronddraaien in haar glas en wilde net een slok cola nemen toen haar aandacht werd getrokken door een man op een fiets die door de hoofdstraat recht op hen af kwam rijden. Hij had een oranje fietshelm op die vloekte bij zijn

rode gezicht en felblauwe lycra wielbroek. Onder het fietsen leek hij in zichzelf te praten.

Dan had zich inmiddels omgedraaid en keek ook naar de man. Pas toen de man dichterbij was, drong tot hen door dat hij niet op een gewone fiets reed, maar op een tandem. En hij praatte ook niet in zichzelf, hij sprak luidkeels tegen degene die achter hem zat.

‘... en in september tweeduizenddertien... of misschien was het eigenlijk wel oktober... hoe dan ook, ik ben toen van Ravenglass naar South Shields gefietst, langs de Muur van Hadrianus, dat is in totaal zo’n tweehonderdtachtig kilometer, dus dat is een aardige afstand, maar het is zo mooi daar... En in maart van het jaar daarop heb ik die route door Devon gefietst, van kust naar kust, van Ilfracombe tot Plymouth...’

‘Oeps,’ zei Lily zacht toen de tandem vlak bij hen was en ze eindelijk kon zien wie er achterop zat. Dan spuugde van schrik zijn koffie uit en schoot naar voren in zijn stoel. Patsy, die zich zichtbaar schaamde voor de man die keihard tegen haar bleef oreren, schrok zich wild toen ze hen zag.

En toen reden ze vlak langs hen heen; hun benen draaiden gelijktijdig rondjes en de banden maakten een droog zoevend geluid op de warme, stoffige teerweg. Patsy’s date, nog steeds met zijn blik recht vooruit, verkondigde op luide toon dat het heel belangrijk was om een mooi gelijkmatig ritme aan te houden.

Waardoor Dan het natuurlijk bijna uitproestte van het lachen. Toen de tandem voorbij was, keek Patsy nog even achterom. Ze schudde wanhopig haar hoofd en zei zonder geluid te maken: Help me.

Probeer dan maar eens niet te gaan lachen.

Het stoplicht bij het kruispunt aan het eind van de hoofdstraat sprong op rood, en de tandem stopte braaf. Patsy stapte af en draaide zich naar hen om, met een gegeneerde en ongelukkige blik, terwijl haar metgezel zijn monoloog luidkeels voortzette.

‘Hoe krijgt ze het toch steeds voor elkaar?’ vroeg Dan zich verwonderd af. Hij gebaarde zijn zus dat ze de fiets gewoon moest loslaten.

Patsy liet het stuur los. Het stoplicht sprong op groen en de tandem reed verder zonder Patsy. Blijkbaar geheel in de ban van zijn eigen stemgeluid fietste Patsy's voormalige date verder, zonder te merken dat hij zijn fietspartner was kwijtgeraakt.

Dan nam snel een foto met zijn mobieltje voordat de tandem helemaal uit het zicht was verdwenen. Hij grijnsde naar Lily. 'Fantastisch. De kerstkaart voor dit jaar is al geregeld.'

Patsy keek Derek na, die energiek wegfietste zonder haar. Ze vond het echt ongelooflijk dat hij niet eens had gemerkt dat ze was afgestapt.

Waarom overkwam haar dit soort dingen altijd? In zijn mailtjes had Derek zo aardig geklonken. Ze had echt nergens uit kunnen opmaken dat hij stiekem een fietsfanaat was die alle fietsroutes in Groot-Brittannië uit zijn hoofd kende en het leuk vond om zijn kennis op luide, monotone toon te spuien.

Als ze dat had geweten, had ze deze hele relatie in de kiem kunnen smoren voordat het überhaupt tot een kiem was gekomen. Misschien dat sommige vrouwen het niet erg vonden om achter op een tandem door het land te zwieren, maar Patsy hoorde daar niet bij.

Zuchtend streek ze haar klamme haar van haar voorhoofd. En nu wenkten Dan en Lily haar ook nog. Die vonden het ongetwijfeld allemaal ontzettend grappig. Ze wist best dat ze Derek gewoon op zijn schouder had moeten tikken, hem beleefd uitleggen dat ze er maar beter meteen een punt achter konden zetten, hem een hand geven en hem het beste wensen voor toekomstige dates.

Dat zou de nette manier zijn geweest.

O god, arme Derek. Ze had hem dit echt niet aan mogen doen.

Maar aan de andere kant, arme zij.

2

‘Oké,’ zei Dan toen Patsy bij hen kwam staan. ‘Eerst het belangrijkste: weet hij waar je woont?’

‘Nee.’ Ze schudde haar hoofd. ‘We hadden afgesproken in de cafetaria bij het tuincentrum. Hij zat er al toen ik arriveerde, dus dat van die fiets kon ik niet weten.’

Dan trok een wenkbrauw op. ‘En je had nog steeds niets door toen je die blauwe lycra wielbroek zag?’

Patsy keek haar broer boos aan. Hoewel hij acht jaar jonger was, leek hij alles veel beter in de hand te hebben dan zij. ‘Hij had zijn benen onder de tafel, als je het precies wilt weten. We hebben zo’n tien minuten met elkaar gepraat en toen zei hij iets over wat lichaamsbeweging nemen en de omgeving verkennen, dus ik dacht dat we gingen wandelen, dat hij daarom had gezegd dat ik een broek en platte schoenen aan moest doen.’ Patsy, die het liefst de hele dag op hoge hakken liep, wees naar haar lichtroze leren ballerina’s. Die had ze nog wel speciaal voor vandaag gekocht.

‘Maar op een zeker moment moet hij toch zijn opgestaan, en toen wist je dus wat hij aanhad. En daarna nam hij je mee naar buiten en liet hij je zijn tandem zien,’ zei Dan. ‘En daar ben je toen gewoon op gestapt.’

‘Ja, dat is nou net het verschil tussen ons. Jij snapt dat niet,’ zei Patsy. ‘Als jij iets niet wilt, doe je het gewoon niet. Maar als mij zo iets overkomt...’

‘Je vond het onaardig om nee te zeggen,’ schoot Lily haar te hulp. ‘Precies.’

‘Je bent een pleaser.’

‘Ja.’ Wat was daar nou mis mee? Als je kapster was, hoorde dat er gewoon bij. Als je je klanten niet steeds pleasede, hield je er weinig over.

‘Ze wilde hem niet kwetsen,’ zei Lily tegen Dan, die erom bekendstond dat het hem helemaal niets kon schelen hoe andere mensen over hem dachten.

‘Nou, als dat zo is, kun je het zo meteen maar beter aan mij overlaten, want daar heb je hem weer,’ zei Dan met een knikje naar het eind van de straat.

Shit, inderdaad, daar had je hem weer. Patsy zei: ‘Ik wil niet met hem praten!’ Maar als ze nu de pub in rende, zou Derek haar zien.

‘Snel, de bus in.’ Lily, die blijkbaar snel alle mogelijkheden had overwogen, klikte de automatische deurvergrendeling open. ‘Dat kan hij niet zien.’

Het hart klopte Patsy in de keel toen ze achter in de bestelbus stapte en het portier achter zich dichttrok. Ze hoorde zovende banden, gevolgd door piepende fietsremmen toen Derek op nog geen twee meter afstand van haar stopte. Gelukkig kon ze hem niet zien, maar door de kier in het achterportier Lily en Dan wel.

‘Hallo.’ Derek schraapte zijn keel. ‘Eh... Ik vroeg me af of jullie mijn fietspartner soms hebben gezien. Ze zat net nog achterop. Donker haar, roze shirt, spijkerbroek...’

‘Bedoel je dat je haar bent kwijtgeraakt?’ Dan keek de man gemuseerd aan.

‘Eh, ja. Blijkbaar.’

‘We hebben haar inderdaad gezien,’ zei Dan. ‘Ze rende langs ons heen, die kant uit.’ Hij wees naar rechts. ‘Ze had nogal veel haast en belde een taxi met haar mobieltje.’

‘O. Oké.’

‘Nou ja, je weet nu in elk geval zeker dat ze niet van je tandem is gevallen. Dus je hoeft geen zoekactie op touw te zetten of je af te vragen of ze niet ergens dood in een greppel ligt.’

‘Hm.’ Patsy’s voormalige date klonk niet erg opgelucht.

‘O god. Is ze je vrouw?’ vroeg Dan.

‘Allemachtig. Nee. Gelukkig niet,’ zei Derek uit de hoogte.

Heel aardig. Hoewel hij natuurlijk alle recht had om een beetje boos te zijn.

‘Mooie wielerbroek trouwens,’ veranderde Dan op onschuldige toon van onderwerp. ‘Waar heb je die gekocht?’

‘Deze? O, ik heb hem online bij een speciaalzaak voor fietsspullen besteld en...’

‘Nee! Barbara, hier!’ riep Lily ineens.

Patsy hoorde het geroffel van hondenpoten, vergezeld van een opgewonden blaf. ‘Barbara, laat dat. Zit!’

Te laat. Patsy probeerde het achterportier nog vast te grijpen, maar er zat geen hendel aan de binnenkant. Een grote zwarte poot maakte zonder enig probleem het portier open en daar verscheen Barbara, kwispelend en blaffend van blijdschap.

Patsy kon wel door de grond zakken. Ooit, jaren geleden, had ze een keer in de trein zitten plassen en toen was de deur zonder enige waarschuwing opengegaan...

Maar dit was dus nog erger.

Derek keek de bestelbus in, en Patsy kreeg een rood hoofd. Omdat Barbara de auto in probeerde te klauteren stapte ze maar uit. ‘Het spijt me,’ zei ze.

‘Nou, dat mag ook wel.’ Hij zat nog steeds op het zadel en keek haar koeltjes aan. ‘Ik dacht dat we gezellig dertig kilometer gingen fietsen.’

Gezellig? Dertig kilometer fietsen?

Toch trok ze een berouwvol gezicht. ‘Ik ben gewoon niet echt een fietstype.’

Hij klemde zijn kaken op elkaar. ‘Dat had je dan wel eens mogen zeggen.’

‘Ik wilde je niet kwetsen.’

‘Gewoon even uit belangstelling,’ bemoeide Dan zich ermee. ‘Waarom heb je haar niet van tevoren verteld dat je op een tandem zou komen?’

Derek wierp hem een ongeduldige blik toe. ‘Omdat ze zich er dan met een of ander smoesje van af had gemaakt. Dat overkomt me iedere keer. Fietsen is iets wat je gewoon een keertje moet doen, dan ga je het vanzelf leuk vinden.’ Er dropen zweetdruppeltjes van zijn rode voorhoofd toen hij fanatiek begon te knikken. Zijn lichte ogen straalden van enthousiasme. ‘Fietsen is zo fantastisch.’

Persoonlijk gaf Patsy de voorkeur aan een lekkere gin-tonic. Schouderophalend zei ze: ‘Hoe dan ook, sorry dat ik zomaar ben weggelopen.’

Nu

Oké, tijd voor een bekentenis. De afgelopen twee jaar heb ik jullie allemaal gevraagd om me drie dingen over jezelf te vertellen. Maar ik heb jullie nooit iets over mijzelf verteld. Wat jullie waarschijnlijk niet erg eerlijk vonden.

Maar het is op dit moment één uur 's nachts. Ik zit achter in een auto op weg naar Londen en heb besloten om openheid van zaken te geven.

Dus daar gaan we dan.

1. Ik ben achtentwintig, ik heb taaislijmziekte en ik had eerlijk gezegd nooit verwacht zo lang te zullen leven.
2. Twee uur geleden ben ik gebeld door mijn transplantatiecoördinator – ze hebben nieuwe longen voor me.
3. Ik ben nog nooit zo bang geweest. Ook opgewonden. Maar vooral bang. Omdat er iets heel groots gaat gebeuren en ik een lafaard ben en automatisch van het ergste uitga.

Dus nu weten jullie de reden voor deze onthulling. Het komt erop neer dat ik wil dat jullie snappen waarom dit misschien wel de laatste keer is dat ik iets voor de website schrijf. Hoewel ik natuurlijk met heel mijn hart hoop dat dat niet zo is.

Nog één ding. Dank, dank, DANK, aan de prachtfamilie van de donor voor dit geschenk, voor de ongelooflijke kans die jullie me hiermee geven. Ik zal jullie dankbaar zijn tot aan mijn dood en

Hallie stopte, las wat ze had geschreven en wiste de laatste zin. In plaats daarvan typte ze: *Ik hoop dat jullie beseffen hoe bijzonder jullie zijn. Ik zal jullie moed, jullie vriendelijkheid en vrijgevigheid nooit vergeten.*

Kleine regendruppeltjes bespikkelden de voorruit. Hallie staarde de warme, donkere zomernacht in terwijl ze een bord passeerden met de tekst LONDEN 40 KILOMETER. De straatlantaarns gloeiden, en slechts in enkele huizen brandde nog licht; bijna iedereen sliep op dit tijdstip. Het zou echter niet lang meer duren voor de zon opkwam, en er wekkers rinkelden, en de mensen verdergingen met hun gewone leventje zonder er ook maar een moment bij stil te staan hoe wonderbaarlijk het was dat ze een gewoon leventje leidden.

Om gewoon in en uit te kunnen ademen, dat was behoorlijk wonderbaarlijk...

Ineens drong de onontkoombaarheid van alles weer tot haar door. Natuurlijk, de kans bestond dat er geen weefselmatch was en dat de transplantatie niet doorging. Daarom had ze haar bericht ook nog niet naar de website geüpload. Maar voor hetzelfde geld lag ze over een paar uur al op een operatietafel en kreeg ze de longen van iemand anders. En wie weet wat er daarna zou gebeuren?

Hoeveel mensen zouden lezen wat ze had geschreven? Wat zouden ze denken?

Terwijl Hallie achteroverleunde, dacht ze aan de zin die ze had gewist, en ze wou dat ze de tekst van het liedje dat door haar hoofd speelde net zo eenvoudig kon wissen. Het was een fantastisch liedje, een liedje dat mensen graag zongen op karaoke-avondjes. En dan zong iedereen altijd uit volle borst het refrein mee.

Ze kende de tekst niet precies uit haar hoofd, maar de laatste zin uit het refrein was zo iets als: *This could be the day that I die... this could be the day that I die...*

Dit kan de dag zijn waarop ik doodga. Nou ja. Blijkbaar hadden haar hersens hun gevoel voor humor nog niet verloren. Dat was al wat.

Eerder

‘Hé, hoi, hoe gaat-ie? Waar ben je?’

Hallie vrolijkte helemaal op bij het horen van Bea’s stem. ‘Wil je dat echt weten? Oké, dan zal ik het je vertellen. Maar je zult zó jaloers zijn!’

‘Nou, vertel!’

‘Ik ben in Venetië en ik zit op het terras van Caffè Florian, op het San Marcoplein. De zon schijnt, de kerkklokken luiden en de ober heeft net een fles ijskoude prosecco voor me opengemaakt.’

‘Ziet die ober er goed uit?’

‘Wat dacht je? Dit is Venetië! Natuurlijk ziet hij er goed uit. En hij kijkt me ook aan met zo’n blik van... Nou ja, je weet wel,’ zei Hallie.

‘Hm, en hoort hij ook alles wat je zegt?’

‘Dat geeft niks, hij spreekt geen woord Engels. Misschien dat ik hem straks ga verleiden. Hij heeft wel iets van Bradley Cooper.’

‘Weet je zeker dat je niet Tommy Cooper bedoelt?’

‘Heel grappig.’

‘Zijn er daar ook duiven?’

‘Het stikt ervan.’

‘Mijn moeder is ook eens op het San Marcoplein geweest. En toen heeft er een duif op haar kop gepoept.’

‘Lekker dan.’

‘Ze was ontzettend boos,’ vertelde Bea. ‘Ze was nog speciaal voor de vakantie naar de kapper geweest. Als ik jou was, zou ik daar maar niet te lang blijven zitten. Die Italiaanse duiven zijn echt heel erg.’

‘Oké, je hebt me overtuigd. Ik spring meteen in mijn helikopter en kom naar huis.’

‘Dat lijkt me inderdaad het beste. Zal ik na mijn werk even langskomen?’

‘Dat zou leuk zijn.’

‘Dan zie je me rond zevenen. Tot later.’

Hallie legde de telefoon neer en trok het dekbed recht. Ze ging wat lekkerder zitten en probeerde de kussens weer goed te leggen. Het was een ware kunst om in bed te liggen zonder voortdurend

te gaan verliggen en almaar alles recht te moeten leggen, en ze had dat kunstje nog steeds niet helemaal onder de knie. Haar rug hol maken, haar schouders uitrekken, met haar achterste wiebelen en haar hoofd ronddraaien, dat waren zo ongeveer de trucs.

Toen ze alles weer min of meer onder controle had, keek ze naar buiten, waar de avond viel. Het was de week voor kerst, en overall brandden kleurige lampjes. Ze had vanuit haar bed beslist het mooiste uitzicht op het dorp: links de hoofdstraat; rechts de rivier de Windrush met zijn lage stenen brug en de rij honinggele winkels, hotels en huizen aan de andere kant van het water. Vanuit haar bed kon ze alles in de gaten houden, ze kon zien waar de mensen die ze kende, heen gingen, en ze kon de gestage stroom toeristen volgen, die ronddwaalden door Carranford, dat zichzelf had uitgeroepen tot het kroonjuweel van de noord-Cotswolds.

Natuurlijk waren er 's winters minder toeristen, maar nog steeds genoeg om lekker naar mensen te kunnen kijken, en ook om de toeristenwinkeltjes open te kunnen houden. Op het ogenblik liep er weer een buslading toeristen rond die foto's maakten, de winkels in en uit liepen en niet alleen souvenirs kochten die ze niet nodig hadden, maar ook kerstcadeautjes voor vrienden en familie thuis. Zo te zien zouden er dit jaar heel wat mensen een feestelijk ingepakte paraplu met taferelen uit Carranford krijgen. Bea moest er alleen vandaag al meer dan tien hebben verkocht.

Nog acht dagen en dan was het Kerstmis. Hallie probeerde zich niet af te vragen of dit haar laatste kerst zou zijn, vooral niet omdat zulke vragen niet hielpen en ook niet te beantwoorden waren. Het enige antwoord was altijd weer: *zou kunnen*.

Maar dat gold in feite voor iedereen.

Vastbesloten er niet meer aan te denken, zette ze haar iPad aan om te kijken of ze mail had. Ze zag dat er die middag nog een paar mailtjes waren gekomen van bezoekers van de website. Fijn, dan had ze tenminste iets te doen tot Bea kwam. Niks geen gesomber meer over dat dit misschien wel haar laatste kerst was; er waren belangrijker problemen op de wereld, zoals hoe een meisje de ontdekking moest verwerken dat ze onbedoeld had gedatet met een tweeling, en hoe een man van middelbare leeftijd zijn feestdagen het best kon verdelen tussen zijn saaie vrouw en zijn opwindende minnares.

Hallie was de website tijdens een lang en bijzonder eentonig ziekenhuisverblijf begonnen. Want vond niet iedereen het leuk om vragenrubrieken te lezen? Zij in elk geval wel. Ze had ze gewoon verslonden en ze had ook altijd geprobeerd oplossingen voor de problemen te bedenken. En ze had zich wild geërgerd als er naar haar mening een verkeerd advies werd gegeven, terwijl ze zelf een veel betere oplossing had.

Om een einde aan haar frustratie te maken was ze zelf een website begonnen waarin ze haar goede raad kwijt kon.

En dat had ze niet gedaan door zich te presenteren als de arme Hallie met de slechte longen, die waarschijnlijk niet lang meer te leven had. Dat zou alleen maar averechts hebben gewerkt, dat wist ze gewoon. Nee, wanneer mensen problemen hadden, dan waren die problemen voor hen gewoon overweldigend, en dat hadden anderen maar te begrijpen. Ze moesten zeker niet het gevoel krijgen dat hun problemen niets voorstelden in vergelijking met die van degene die hun raad gaf.

Dus was ze vanaf het begin anoniem geweest, en dat was altijd zo gebleven. Het enige wat de lezers van haar wisten, was dat ze een vrouw was. De website heette www.driedingenoverjou.com, en iedereen die met een probleem aan kwam zetten, moest eerst drie dingen over zichzelf vertellen. Ze mochten zelf weten of dat kleine of grote dingen waren, maar het zei altijd iets over hun karakter, en Hallie gebruikte ze om een beter inzicht te krijgen in de mensen die haar om raad vroegen.

Natuurlijk had ze de eerste weken geen lezers gehad en dus ook geen vragen, gewoonweg omdat niemand van het bestaan van de website af wist. Ze had dus zelf maar problemen verzonnen of overgenomen uit oude tijdschriften en daar in haar eigen woorden antwoord op gegeven aan niet-bestaande mensen.

Dat had echter niet lang geduurd. Dankzij de kracht van de social media werd haar website al snel ontdekt, en mensen wezen hun vrienden erop. Het aantal hits steeg gestaag, en Hallies volgers begonnen haar hun eigen problemen voor te leggen, wat heel fijn was, want omdat ze nu zelf niets meer hoefde te bedenken, hield ze meer tijd over om zich in de onderwerpen te verdiepen en de best mogelijke antwoorden te bedenken.

De populariteit van de website was sindsdien alleen maar toe-

genomen. Hallies lezers kenden haar als Rose, wat haar tweede naam was. Bezoekers van de website mochten ook zelf met raadgevingen komen, maar zij was degene die besloot om ze wel of niet te plaatsen. Over het algemeen vonden mensen Rose' antwoorden erg goed en haar omgang met haar volgers volmaakt. Ze was warm, grappig en meelevend, en dat werd gewaardeerd.

En op haar beurt waardeerde Hallie haar lezers ook.

Ze klikte het eerste mailtje aan.

Beste Rose,

1. Ik ben brandweerman.
2. Ik speel rugby.
3. Ik ben bang voor het donker.

Ik ben zesenvestig, bijna twintig jaar getrouwd, en mijn vrouw weet niet dat ik graag in dameslingerie rondloop. Nou ja, dat weet dus niemand. Mijn probleem is dat mijn schoonmoeder vorige week, toen ik op mijn werk was, mijn auto heeft schoongemaakt. Omdat ze nogal een pietje-precies is, heeft ze de reserveband uit de kofferbak gehaald en mijn beha en slipje gevonden.

En nu beschuldigt ze me ervan dat ik een verhouding heb, en ze eist dat ik het aan mijn vrouw opbiecht. Ik weet hoe mijn schoonmoeder is – ze zal niet rusten voor ik dat heb gedaan. Dus wat kan ik volgens jou het best opbiechten, Rose? Dat ik een ontrouwe echtgenoot ben of dat ik een travestiet ben? Ik weet echt niet welke van de twee ze het makkelijkst zal accepteren.

Oké...

In het tweede mailtje stond:

1. Ik ben lelijk.
2. Ik ben dik.
3. Ik haat mijn leven.

Er zit bij mij een jongen in de klas die ik echt heel leuk vind, maar hij ziet me gewoon niet staan. Eerst dacht ik

dat het kwam omdat ik niet mager genoeg was, want zo te merken valt hij op dunne meisjes, dus ben ik in oktober gestopt met eten, en ik ben twintig kilo afgevallen, maar hij heeft nog steeds geen belangstelling voor me.

Wat is er mis met me, en hoe krijg ik hem zover dat hij verliefd op me wordt? Ik wil alleen maar gelukkig zijn. Denk je dat het zal lukken als ik nog dunner word? Help me, Rose, ik ben zo ongelukkig dat ik het liefst dood zou willen. Vertel me alsjeblieft wat ik moet doen.

Hallie had medelijden met de diepongelukkige tiener. Ze zou dit mailtje het eerst beantwoorden. Dat arme kind kon wel een beetje liefde gebruiken.

2

Het was de avond voor kerst, en Tasha Sykes kwam tot de ontdekking dat het niet zo'n slim idee was geweest om te gaan winkelen, terwijl ze over drie uur op het vliegveld moest zijn.

Maar ze had nu eenmaal wat lastminutedingetjes moeten kopen en ze had ook niet verwacht dat er zoveel mensen zouden zijn die net zo ongeorganiseerd waren als zij. In de winkels was het warm en druk, buiten kreeg ze steken in haar neus van de bijtende kou, en ondertussen werd ze gebombardeerd met sms'jes van vrienden die wilden weten waarom ze de avond daarvoor zo snel van het feest was vertrokken.

Tasha negeerde de sms'jes; haar vrienden wisten inmiddels wel hoe ze in elkaar stak. Ze leken het erger te vinden dan zichzelf dat ze nog steeds single was en probeerden haar continu aan mannen te koppelen voor wie ze niet de minste belangstelling kon opbrengen. Gisteren was weer zo'n avond geweest, een chic feestje in Hampstead vol stelletjes en één brave ziel die er voor haar naartoe was gelokt.

Arme man.

God, het was een regelrechte ramp geweest. En het punt was